

מ"י 11090/03/20 - הלל בבית נגד מדינת ישראל, חברת החדשות ערוץ 12 בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"י 11090-03-20 מדינת ישראל נ' בבית

לפני כבוד השופטת ענת יהב
המבקש (החשוד):
הלל בבית
נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל 2. חברת החדשות ערוץ 12 בע"מ

החלטה

בפניי בקשה לאסור פרסום שמו וזהותו של החשוד, אשר נעצר בחשד לביצוע עבירות מרמה כנגד לקוחותיו ומתוקף היותו עורך דינם, כאשר בא כוחו מבקש, שיוטל חיסיון כנדרש, בהתחשב בשלב המוקדם בו נמצאת החקירה כנגדו ובנימוק, שפרסום זהותו יביא לפגיעה אנושה שאינה מידתית בשמו הטוב ובפרנסתו, כאשר יהיה קושי ממשי לשקם את הפגיעה החמורה שתיגרם לו אם החקירה לא תוביל בסופו של יום להגשת כתב אישום.

המשיבות, **המדינה** - היחידה החוקרת וחברת החדשות של ערוץ 12, מתנגדות בתוקף, כל אחת מטעמיה שלה, עמוד 1

ומבקשות להותיר את מתווה החוק הקיים, דהיינו פומביות הדיון ופרסום פרטי החקירה וזהות החשוד, כאשר המדינה מבהירה שלצורך שיקולי החקירה, מיצוייה והיקפה, יש לפרסם את זהותו של החשוד, מתוך מטרה לחשוף מתלוננים פוטנציאליים נוספים ולהמריצם ליתן תלונות בפרשה, מקום שהם רואים עצמם פגועים מהתנהלות דומה של החשוד ואילו חברת החדשות החזיקה אחריה ואף הוסיפה והדגישה, שהחשוד נמנע במכוון מלהציג בפני בית המשפט נתון חשוב והוא החלטה מאת בית משפט המחוזי, להתיר את פרסום כתבה בעניינו של החשוד והתנהלותו שבעין הסערה בחקירה זו, במסגרת תחקיר שביצעה חברת החדשות (במ/1), כמו כן, אף היא עמדה על הצורך והחשיבות בפומביות ופרסום שמו של החשוד ברבים.

דין:

המתווה הנורמטיבי:

עקרון העל הוא פומביות הדיון, כאשר עניין זה בא על ביטוי הן בסעיף 3 לחוק יסוד השפיטה:

"בית משפט ידון בפומבי, זולת אם נקבע אחרת בחוק או אם בית משפט הורה אחרת לפי חוק".

והן בסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984 (להלן: חוק בתי המשפט), הקובע, כי הדיון יהא בדלתיים פתוחות, למעט החריגים המנויים בחוק.

לפיכך, ההלכה הנוהגת היא כי: **"הכלל הבסיסי הוא שאין פוגעים בעקרון פומביות הדיון, לרבות בדרך של איסור פרסום פסק דין, אלא על יסוד הוראה מפורשת בחוק או על פי החלטת בית משפט מכוח עילות מפורשות שנקבעו בחוק"** (ע"א 2800/97 ליפסון נ' גהל) ומכאן ומכיוון שמדברים בחריגים, הרי שיש לפרשם על דרך הצמצום ולעולם תיטה הכף אל עבר עקרון פומביות הדיון.

עדיין, יתכן שתיעשה הבחנה בין ההליכים המתנהלים בבית המשפט לבין פרסומם, כפי שמורנו החוק בסעיף 70(ה) לחוק בתי המשפט על סעיפיו השונים:

ה. **"בית המשפט רשאי לאסור פרסום שמו של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, או פרט אחר מפרטי החקירה, אם הדבר עלול לפגוע בחקירה שעל פי דין.**

(1ה)(1) ...אם ראה כי הדבר עלול לגרום לחשוד נזק חמור ובית המשפט סבר כי יש להעדיף את מניעת הנזק על פני הענין הציבורי שבפרסום"

אין ספק כי **"האינטרסים המתגוששים ביניהם עומדים לפנינו בשני קצות הזירה ומגלים עצמם נכונים למאבק: מזה, החשוד ו"הנזק החמור" העלול להיגרם לו עקב הפרסום, ומזה, הענין הציבורי שבפרסום"** (ובלשונו של

כבוד השופט חשין בבש"פ 5759/04 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**), אולם מאחר והפרסום הוא הכלל והיעדרו או איסורו הוא החריג, הרי שהנטל הרובץ לפתחו של החשוד לשכנע את בית המשפט בצדקת בקשתו ובנסיבותיו החריגות שפגיעתו חוסה תחת אותו "נזק חמור", יהא נטל כבד שאינו קל כלל וכלל.

"העניין הציבורי" נטוע בזכויות בסיסיות של פומביות וחופש הביטוי, כאשר במקרה זה חשיפת שמו וזהותו של החשוד, אשר על פי החשד, ניצל את מעמדו, את המצוקה והנחיתות של הלקוחות שלו, ברורה ומובנת ויש בה לא רק כדי להביא לחשיפת חשדות למקרים נוספים ותלונות בגינם (קידום החקירה), אלא אף להזהרת הציבור מפניו.

מן העבר השני, הרי ש"הנזק החמור" לו טוען החשוד, הוא בעיקרו שמירה על שמו הטוב וכבודו כמו שמירה על מקצועו ופרנסתו, כשאלו נכסים אותם צובר ומשמר אדם במהלך חייו ופרסום שכזה יכול למוטט אותם ולא על נקלה ניתן יהא לשקמם בעתיד.

ברי הוא, שפרסום שמו וזהותו של חשוד, על פי החוק ובכל מקרה, וודאי פוגע, על פי רוב בנכסים אלו: בפן המקצועי, האישי, המשפחתי ואף על פי כן, החוק שיקלל פגיעות אלו, משכך יש צורך בהצבעה על נזק נוסף, חמור, המייחד דווקא את אותו המבקש ואשר יש בו כדי להפר את האיזון בין האינטרסים המנוגדים באופן כה בוטה, שעל בית המשפט יהא להתערב בעקרון העל, ולמצוא את אותה הפגיעה כחריגה עד כדי שתביא לאיסור פרטיו.

בעניין זה ובהתאם לכך נפסק, שעל מנת שבית המשפט ישתכנע שמוצדק לחרוג מכלל פומביות הדיון, על החשוד להראות שהפרסום יגרום לו נזק במידה של וודאות קרובה, כאשר נזק זה מתאפיין בחומרה מיוחדת, החורג מהפגיעה הטבעית העלולה להיגרם לכל אדם מפתיחת חקירה פלילית (רע"פ 7276/13 **פינטו נ' מדינת ישראל**).

מן הכלל אל הפרט:

לאחר שבחנתי את הטענות ולאחר שעיינתי בחומר החקירה שהוצג לעיוני במהלך הדיון למעצרו של החשוד, לטעמי, במאזן בין שני אינטרסים אלו, לא מצאתי שהמבקש - החשוד הצביע על נזק חמור וחריג מעבר לפגיעה שבפרסום שמו של כל חשוד אחר (כמו גם אם מדובר בחשוד בעל מעמד ציבורי), ההפך הוא הנכון, במקרה זה שבו, על פי החשד, החשוד עשה במקצועו, תפקידו ומעמדו קרדום לחפור בהם, יש להעדיף את אינטרס הציבור, הלקוחות והחקירה על זה שלו.

בנוסף לכך אומר, כי בעניינו של החשוד התנהל דיון בבית משפט המחוזי בתל אביב, בתביעה אזרחית שהוגשה על ידו כנגד המשיבה 2 -חברת החדשות של ערוץ 12 (ת"א 1598-12-19 **בביב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'**), שעניינה נעוצה בתחקיר עיתונאי ובנוגע לחשדות שבגינם נעצר, כאשר שם הדיונים לא היו חסויים, לא תוכנם, לא השמות ולא זהות הצדדים, כאשר ביום 22.12.19 ניתן פסק דין.

עיון בהחלטה שניתנה שם על ידי, כבוד השופטת רחל ברקאי (להלן: פסק הדין), מעלה כי בשום שלב של הדיון לא

התבקש על ידי התובע איסור פרסום שמו בנוגע לתחקיר אשר אמור להתפרסם על ידי משיבה 2 במסגרת תכנית תחקירים שביצעה וכל אשר תבע (החשוד בעניינו), שאותו תחקיר עיתונאי לא יפורסם "תחת כותרת ו/או פינת התוכנית הנוכחית" .. בשל היותו פוגע בשמו הטוב באופן המבסס עילות תביעה על פי חוק איסור לשון הרע" (עמ' 1 ש' 1-6).

עיון באותו פסק דין מעלה, שבנוסף "התובע לא התנגד לפרסום התחקיר כאשר הובטח מנגד על ידי הנתבעות כי יאפשרו לתובע למסור את תגובתו לטענות הנטענות כלפיו, בטרם שידור התחקיר" (עמ' 4 ש' 1 - 2). מכאן, שהחשוד לא ביקש למנוע את פרסום זהותו ובכלל כך מעשיו כפי שנטענו על ידי לקוחותיו המתלוננים, זאת כל עוד ימסור את תגובתו לאותן הטענות.

סופו של אותו פסק דין הוא דחיית בקשתו של התובע (החשוד), מן הנימוק, כי יש "פוטנציאל לכאורי של עניין לציבור לפרסום הכתבה .. בעוד שקיימת תשתית ראייתית לכאורית לגביו, על פי תלונות לקוחותיו, כי הוא נוהג לגבות כספים שלא כדין.. " כאשר לאחר שתתקבל תגובת התובע בית משפט מצפה ש"הנתבעות .. תנהגנה בהתאם לדין.. " (עמ' 6 ש' 21 - 27).

אינני מתעלמת מן העובדה שהתחקיר שאמור להתפרסם ביום 8.3.20 התייחס למבקש כמי שנוהג באופן בלתי ראוי, אך עדיין לא היה, אז, במעמד של חשוד (בעת הגשת התביעה) אולם, מן הצד האחר, הרי שמעשיו כפי שמפורטים ובאים לידי ביטוי בתחקיר (ומטבע הדברים כוללים תלונות של לקוחות), היו אמורים להיחשף בתוכנית זו (ותחת אותה כותרת של כתבה), יש בהם משום אותה הפגיעה לה טוען כעת החשוד ומבקש לחסות את פרטיו.

בעת התביעה לא מצא החשוד לבקש איסור פרסום שמו ואף הבקשה שלו בתביעה נדחתה מן הטעם של עניין הציבור, בוודאי שכעת, כאשר מדובר במי שהינו חשוד, כנגדו מספר תלונות רב מאוד של לקוחות (למעלה מ-32) ועוד היד נטויה וכאשר נחשפתי במהלך דיון המעצר לשיטת הפעולה, כפי שעוברת כחוט השני מן התלונות של לקוחותיו (בנוסף לעובדת היותו פושט רגל כשעובדה זו לא הובאה לידי הלקוחות), הרי שלא מצאתי שהמבקש, שהסכים לפרסום שמו ומעשיו במסגרת אחרת, הצליח להוכיח בפניי ובוודאות קרובה את אותו "נזק חמור" נוסף, אשר מתלווה לכל חקירה משטרתית מעין זו, ולפיכך ומאחר שעקרון פומביות הדיון ועניין הציבור מתעצם בנסיבותיו של החשוד שבפניי, מצאתי לדחות את בקשתו זו.

ההחלטה תפורסם בנט המשפט ותועבר לצדדים על ידי המזכירות.

ניתנה היום, י"א אדר תש"פ, 07 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.